

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2014, č. j. 2 A 74/2013 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 7. 8. 2013, č. j. KRPA-289021/ČJ-2013-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále „zákon o pobytu cizinců“) a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce jednoho roku. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce (dále „stěžovatel“) odvolání, které bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále „žalovaná“) ze dne 11. 11. 2013, č. j. CPR-11687-2/ČJ-2013-930310-V238, zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Důvodem pro vyhoštění stěžovatele byla skutečnost, že v době od 1. 4. 2011 do 1. 8. 2013 pobýval na území České republiky neoprávněně.

Rozhodnutí žalované napadl stěžovatel správní žalobou, v níž namítal nedostatky ve zjišťování skutkového stavu a porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu

(dále „správní řád“). Konkrétně tvrdil omezení důkazního řízení na výslech bez přítomnosti tlumočníka a nedostatečné dokazování ohledně dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Uvedl rovněž, že v rozhodnutí nebyly dostatečně zváženy důvody přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. V závěru žalovanému vytkl, že nepostupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, když jej nevyrozuměl o šetřeních, které v řízení prováděl.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl správní žalobu rozsudkem ze dne 15. 1. 2014, č. j. 2 A 74/2013 – 27, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Městský soud nejprve shrnul všechny podstatné skutkové okolnosti, z nichž usoudil, že byl skutkový stav zjištěn správně, a k porušení § 3 správního řádu proto nedošlo. Uvedl, že vedle výslechu stěžovatele vycházel správní orgán i z pobytové lustrace a ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra o možnosti vycestování. Městský soud rovněž upozornil, že z protokolu o vyjádření stěžovatele vyplývá, že byl o svých právech řádně poučen a ke všem podstatným okolnostem se mohl vyjádřit. Ani z tohoto vyjádření, ani z dalších okolností však nevyplývalo, že by se mělo další důkazní řízení provádět. Stěžovatel se s relevantními podklady pro rozhodnutí seznámil, což je patrné ze záznamu ze dne 7. 8. 2013.

Městský soud dále neuznal námitku, že nebyl dostatečně posouzen dopad vyhoštění do stěžovatelova soukromého života. Zdůraznil, že stěžovatel sám svým přístupem nedal správním orgánům možnost, aby byl dopad do soukromého a rodinného života posouzen, neboť v tomto smyslu zmínil pouze hypotetickou možnost soužití s kamarádkou (vdanou ženou ruské národnosti), avšak odmítl sdělit její jméno a další podrobnosti. Za takové situace nelze považovat důsledky rozhodnutí za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Jako nepřijatelná se městskému soudu jevila i námitka, že během výslechu nebyl přítomen tlumočník. Přítomnost tlumočníka totiž stěžovatel několikrát odmítl s tím, že českému jazyku rozumí.

Následně se městský soud zabýval závažností provinění stěžovatele proti zákonu o pobytu cizinců. Poukázal na poměrně dlouhou dobu neoprávněného pobytu stěžovatele i na skutečnost, že se během této doby nepokusil svou pobytovou situaci řešit. Zmínil rovněž, že lze za takové porušení zákona uložit správní vyhoštění se zákazem vstupu na území v délce tří let. Dobu jednoho roku tak městský soud považoval za odpovídající závažnosti provinění. Za nedůvodnou označil městský soud námitku, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností rozhodnutí z pohledu § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že je z rozhodnutí seznatelné, v jakém rozsahu se žalovaná přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývala, a jaké skutečnosti hodnotila. Konkrétně zmínil rozsah společenských ekonomických a kulturních vazeb stěžovatele k území ČR, jeho zdravotní stav i délku pobytu v České republice.

Vzhledem k tomu, že nezákonnost napadeného rozhodnutí zjištěna nebyla, soud žalobu, dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), zamítl.

Kasační stížností ze dne 13. 2. 2014, doplněnou podáním ze dne 25. 2. 2014, napadá stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodů dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Dle stěžovatele se městský soud nevypořádal s námitkou, že byl v odvolací fázi správního řízení porušen § 36 odst. 3 správního řádu. Ve správní žalobě totiž namítal, že jeho právo vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí porušila až žalovaná a nikoli nalézací (prvoinstanční) správní orgán. Městský soud se však touto otázkou zabýval jen ve vztahu k nalézacímu řízení, čímž žalobní námitky dezinterpretoval. Stěžovatel proto trvá na předchozím vyjádření, že v odvolacím řízení nebyl se všemi podklady seznámen. Výčet dokumentů, z nichž žalovaná

pokračování

vycházela, totiž obsahuje i „výsledky vlastního šetření“, což znamená, že bylo v dokazování pokračováno, aniž by s výsledky tohoto dokazování byl seznámen stěžovatel.

V další části kasační stížnosti stěžovatel rozporuje postup žalované při posouzení, zda bylo rozhodnutí přiměřené z hlediska kritérií obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Má za to, že zmiňované ustanovení obsahuje celkově deset povinných kritérií, které musí správní orgán posoudit a na základě nich učinit úvahu, zda je rozhodnutí přiměřené. To však správní orgány neučinily a všemi kritérii se nezabývaly. Uvedenou výtku nereflekoval ani městský soud, čímž popřel jak právní úpravu, tak vlastní rozhodovací praxi, neboť ve svém rozhodnutí č. j. 4 A 66/2013 – 35, totožné námitce vyhověl.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaná ke kasační stížnosti stručně uvedla, že trvá na závěrech obsažených v odůvodnění správních rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval problematikou přípustnosti kasační stížnosti a splněním procesních podmínek její meritorní projednatelnosti. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zdejší soud ze systematického hlediska nejprve posoudil namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelný rozsudek by totiž musel Nejvyšší správní soud zrušit bez ohledu na další uplatněné námitky. V tomto ohledu stěžovatel uvedl, že se městský soud nevypořádal s námitkou porušení práva vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu), které bylo vydáno v odvolacím řízení. Dle stěžovatele se soud uvedenou problematikou zabýval pouze ve vztahu k prvoinstančnímu rozhodnutí, ke kterému ovšem žalobní námitka nesměřovala.

Nejvyšší správní soud ovšem zjistil, že se městský soud uvedenou námitkou zabýval jak ve vztahu k prvoinstančnímu rozhodnutí, tak k rozhodnutí o odvolání. Městský soud ověřil, že se stěžovatel se všemi podklady pro vydání prvoinstančního rozhodnutí seznámil, což jasně vyplývá i ze záznamu ze dne 7. 8. 2013. Tam stěžovatel svým vlastním podpisem stvrdil, že mu byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Ve vztahu k žalované městský soud dodal, že z druhého odstavce na třetím listu rozhodnutí vyplývá, že žalovaná žádná nová zjištění neučinila, pouze rekapitulovala stav, který zjistil správní orgán prvního stupně. Nejvyšší správní soud dodává, že v daném případě bylo skutečně dostatečně shora uvedené stručné konstatování soudu, neboť z rozhodnutí žalované je zcela zřejmé, že žádné nové podklady pro rozhodnutí o odvolání nevyužila a plně se opřela o skutečnosti, které již byly v řízení zjištěny. Z obsahu rozhodnutí je rovněž patrné, že „výsledky vlastního šetření“, které žalovaná uvádí jako jeden z podkladů pro rozhodnutí, se vztahují k šetření, které již bylo provedeno správním orgánem prvního stupně. Navíc nelze opomenout, že v obou stupních správního řízení rozhodují útvary Policie ČR. V tomto smyslu je správné a logické vztáhnout „výsledky vlastního šetření“ právě jen na činnost policie. V kontextu shora uvedené argumentace lze proto též učinit logický závěr, že žalovaná žádné jiné šetření ve věci

neprováděla. Vzhledem k tomu, že se městský soud dostatečně a přezkoumatelně zabýval porušením § 36 odst. 3 správního řádu ve vztahu k oběma stupňům správního řízení, nemůže námitka nepřezkoumatelnosti obstát. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto naplněn nebyl.

Druhou kasační námitkou stěžovatel vytýká městskému soudu nesprávnou interpretaci § 174a zákona o pobytu cizinců. Kritéria pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, která jsou v tomto ustanovení uvedena, pokládá za minimální množinu faktorů, které je správní orgán povinen zvážit. Dle stěžovatele musí být těchto deset faktorů posouzeno vždy, což se v daném případě nestalo. Uvedenou námitku lze podřadit pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť se jedná o právní otázku spočívající v interpretaci právní normy.

Obdobnou otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval. V rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, formuloval závěr, že „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince“. Není důvodu se od tohoto názoru odchýlit ani v nyní posuzované věci. V daném případě se správní orgány zabývaly přiměřeností rozhodnutí vzhledem k závažnosti protiprávního jednání stěžovatele, jeho věku, zdravotnímu stavu, povahou rodinných a dalších vazeb k území České republiky i vazbami k zemi původu. Pochopitelně rozsah, v jakém budou jednotlivá kritéria zkoumána, vymezil především stěžovatel svým vyjádřením. Některá kritéria tak byla posuzována jen v míře obecnosti odpovídající obecným vyjádřením stěžovatele. Ostatně ani v kasační stížnosti stěžovatel neuvádí, ke kterým kritériím přiměřenosti a jak mělo být v řízení přihlédnuto. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by správní orgány při hodnocení jednotlivých kritérií nezohlednily všechna tvrzení stěžovatele, tudíž pochybení správních orgánů v daném směru nelze konstatovat. Skutečnost, že sám stěžovatel jiné závažné skutečnosti neuvedl, dokonce uvést odmítl a případně žádné takové skutečnosti ani neexistují, jistě nelze přičítat k tíži žalované. Všechny dostupné významné okolnosti ovlivňující přiměřenost rozhodnutí byly zkoumány, což ověřil i městský soud.

Stěžovatel rovněž upozornil, že městský soud nevychází z vlastní výkladové praxe k § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť v rozhodnutí č. j. 4 A 66/2013 - 35, totožné námitce vyhověl. Nejvyšší správní soud ovšem nepřehlédl, že v uvedeném rozhodnutí nyní posuzovaná problematika nebyla vůbec řešena. Městský soud se tam pouze vyjádřil k nutnosti hodnotit v konkrétním případě některá z kritérií přiměřenosti. Zcela jistě se nejednalo o zobecněný závěr o povinnosti hodnotit v každém případě všechna kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedená námitka je navíc irelevantní, neboť sjednocující výklad předmětného ustanovení byl již proveden zdejším soudem v citovaném rozsudku č. j. 8 As 109/2013 - 34.

Z výše uvedeného vyplývá, že městský soud interpretoval ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců správně, když netrval na detailním posouzení těch kritérií přiměřenosti, které ze správního řízení nevyplývaly, a které ani sám stěžovatel nikterak nespécifikoval.

Námítky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti se tak ukázaly být nedůvodné. Rozsudek městského soudu netrpí ani vadami, k nimž by bylo nutno přihlédnout z úřední povinnosti, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

pokračování

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, u které však nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu